

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

Knygute.lt

KALI ANTHONY
Susitarimas: nuotaka

2022 rugsėjis-gruodis

Kali Anthony

SUSITARIMAS: NUOTAKA

Romanas

Kali Anthony,
Bound as His Business-Deal Bride, 2021
© Kali Anthony, 2021

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis. Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

Lina Noreikaitė, knygos viršelio dizainas, 2016
© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka
© „Svajonių knygos“, 2022

© Sondra Vekvert, vertimas iš anglų kalbos, 2022
ISBN 978-609-03-0840-0

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2022

Prologas

Anksčiau

- Ar nesusižeidei?

Eva suvirpėjo, kai Geidžas apgaubė jos pečius ir permirkusius, prie kūno prikibusius drabužius savo paltu. Ji pajuto šalto vandens lašus, tekančius stuburu žemyn nuo sulipusių šlapių plaukų, ir palietė smilkinį ieškodama vietos, kur labiausiai skaudėjo ir tvinkčiojo.

- Tai tik gumbas, man viskas gerai.

- Kur? - paklausė Geidžas susirūpinęs. Jis uždegė žibintuvėlį ir Eva krūptelėjo nuo akinančios šviesos.

- Štai čia, - ji vėl palietė savo galvą ir jos pirštai plaukuose sutiko švelnius jo pirštus, vedančius iki vietos, kur skaudėjo. Eva vėl suvirpėjo, tik šį kartą ne nuo šalčio. Šįsyk tai buvo šiltas, malonus jausmas.

- Atsiprašau, - pasakė jis ir švelniomis lūpomis palietė jos kaktos vidurį. Pasilenkęs padėjo žibintuvėlį ant grindų ir šviesa juos apgaubė ratu. - Dar kažkur?

Ji papurtė galvą.

- O kaip tu? - juk vairavo tai jis, kai per

potvynį automobilis nuslydo nuo kelio. Jie skubėjo kuo greičiau pasprukti, nes Eva buvo tikra, kad jos sesuo Veronika matė ją sėlinančią ir bėgančią iš namo susitikti su Geidžu.

- Viskas gerai, - tarė jis. - Nesijaudink dėl manęs.

Eva bandė surasti jo veidą, paskendusį šešėlyje dėl akinančios tamsos, supančios juos apleistame pastate, kurį jie surado vos spėję pasičiupti savo krepšius ir pabėgti iš slystančio automobilio. Geidžas atrodė sveikas, tačiau jei taip ir nebūtų, vis tiek nepasakytų. Jis visada stengėsi apsaugoti Evą nuo visokio blogio. O ši troško, kad galėtų kartais apsaugoti ir jį.

- Ar mes turėjome palikti automobilį?

- Negalime juo važiuoti toliau, padaryta per daug žalos. Nors ir pastebimas, bet jis bent jau nėra ant kelio ir nekelia pavojaus kitiems.

Geidžas apkabino Evą ir prisitraukė labai arti. Ši prisiglaudė prie jo šlapios krūtinės ir klausėsi į stogą virš jų barbenančio lietaus. Kai kur, pro stogo plyšius, vandens lašai krito tiesiai ant grindų.

- Viskas bus gerai, mieloji. Dar turime truputį pinigų, - jis suspaudė jos palto kišenę. Keletas tūkstančių dolerių nebuvo daug, bet jie padės

nusigauti ten, kur jiems ir reikėjo. Ten, kur jie ir ketino. Geidžas buvo tai pažadėjęs, o jis visada tesėdavo duotą žodį. – Liksime šįvakar čia, o iš pat ryto pasigausime autobusa, vykstantį į Montgomerį. Jis vos už poros valandų kelio. Tada susituoksime ir niekas mūsų nesulaikys. Nei tavo šeima, nei mama ar tėtis...

Geidžą užplūdo liūdesys ir jo balsas nutilo. Jis mylėjo savo tėvus, bet Keronų ir Čevalierių šeimos vengė viena kitos visą gyvenimą. Geidžo tėvai aiškiai parodė nepritariantys šiems santykiams, nors jis visaip mėgino juos įtikinti, jog nepaisant to, kad Evai buvo vos dvidešimt, o jam dvidešimt treji, jie mylėjo vienas kitą ir tai buvo svarbiausia. Tačiau niekas neprivertė šeimos apsigalvoti.

O kaip dėl Evos šeimos... bausis skausmas, jausmas, tarsi nešiotųsi krūvą akmenų pilve, buvo jos kasdienybė ir tik kartais jai pavykdavo užsimiršti. Ji negalėjo net pagalvoti, kas įvyktų, jeigu jie sužinotų. Eva apkabino ir stipriai suspaudė tvirtą Geidžo liemenį.

– Ar tu tikras dėl to? – paklausė ji. Nors jie mylėjo vienas kitą, tačiau būnant kartu Geidžas prarastų savo šeimos paramą, kuri jam buvo labai svarbi.

Geidžas atsitraukė ir pažvelgė į ją. Blyškiai

geltona žibintuvėlio šviesa išryškino jo akių spalvą ir žydrynę vaikino akyse buvo ryškesnė už tą nežemišką mėlynę, kuri pripildydavo Evą svajonių ir minčių apie ateitį.

- Myliu tave. Ir Alabamoje mums nereikia niekieno sutikimo tuoktis, ne taip kaip čia.

Jei Evai būtų buvę dvidešimt vieneri, jiems nebūtų reikėję bėgti. Tačiau jie negalėjo laukti. Ji bijojo savo tėvo rengiamų gerbėjų procesijų, kuriose buvo verčiama dalyvauti, ir dar labiau baiminosi to, ką jos reiškė. Dabar, kai Evos priėmimo į Prancūzų licėjų reikalai buvo baigti, tapo aišku, kas judviejų laukia ateityje. Arba jie pabėgs kartu, arba nesimatys ir nebendrus metus, o gal ir ilgiau. Ši mintis buvo nepakečiama. Ji taip negalėjo. Todėl apsispręsti buvo lengviau. Eva žinojo, kad Geidžui šis sprendimas kainuos daug daugiau, tik garsiai to nepasakė.

Geidžas persibraukė šlapius, nuo lietaus patamsėjusius šviesius plaukus ranka. Ji pastebėjo įtampos ir nerimo kupiną žvilgsnį, kurį jis nešiojosi akyse pastaruosius keletą mėnesių.

- Juk nepersigalvosi, ar ne?

- Niekados.

Jis nusišypsojo ir Evai tai buvo gražiausias

pasaulyje vaizdas. Visas šaltis, rodos, ėmė ir pranyko dėl viduje pasklidusios šilumos. Užtek-davo vos prisiminti jo šypsena ir dienos nušvis-davo naujomis spalvomis. Net ir tos dienos, kai Eva garsiai klausydavosi muzikos, kad negir-dėtų savo tėvų riksmų už sienos. Net ir tos die-nos, kai mama užeidavo į jos kambarį tik dėl draugijos, rankoje laikydama džino ir šaltos ar-batos kokteilį bei keletą tablečių.

Geidžas suėmė Evos žandikaulį ir prispaudė lūpas prie jos. Jo lūpos buvo tokios minkštos ir švelnios, kad Eva tirpdama glėbyje palietė jo drėgną tarpukojį. Jai reikėjo daug daugiau nei bučinių purviname, griūvančiame pastate.

Kai tik jie susituoks, galės susirasti viešbutį ir mylėtis normalioje lovoje lygiai taip, kaip darė tai prieš porą savaitių įsėlinę į Geidžo tėvų val-dose esantį svečių namelį. Tuomet, lovoje, bal-tuose šiugždančiuose pataluose, jis elgėsi su ja kaip su princese. Geismo banga užplūdo Evą prisiminus jį nuoga, judantį viršuje, kai jis už-pildė jos kūną ir sielą. Ji verkė Geidžo glėbyje ir jautėsi tokia tobula, nors aplink, regis, viskas griūva.

Jų liežuviai susilietė ir, Evos pirštams glamo-nėjant jo plaukus, bučiny tapo dar gilesnis. Jai reikėjo artumo ir geismas buvo nežemiškas.

Geidžas jai buvo visas pasaulis, viskas, ko ji kada nors troško. Ir jau greitai niekas jų nesulaikys. Evos kūnas suvirpėjo vien nuo minties, kad jau po keleto dienų ji taps ponija Keron. Jis stabtelėjo, pasisuko ir pasilenkė. Išjungė žibintuvėlį ir staiga visa pasinėrė į aklina tamsą.

- Kas per...?

Geidžas prispaudė pirštą jai prie lūpų. Už jo nugaros pasimatė šviesos šešėlis, aiškus šviesos blyksnis kitame pastato gale. Sugirgždėjo grindys. Žingsniai? Eva sustingo ir girdėjo tik savo širdį, regis, tuoj iššoksiančią iš krūtinės. Ji pajuto Geidžo kvėpavimą prie savo ausies.

- Mes čia ne vieni.

Jo šiluma staiga išblėso. Nors Eva nežinojo, kur jis, tačiau žinojo viena: Geidžas jos vienos tikrai nepaliktų. Niekada. Staiga ji išgirdo krebždėjimą ir krūptelėjo. Kai Evos akys priprato prie visiškos tamsos, ji išvydo Geidžą, grūdantį daiktus į savo krepšį.

- Slėpkis, - jis sušnabždėjo tyliai, palyginti su garsu, sukeltu lietaus, teškenančio į stogą virš jų galvų.

- Tai negali būti mano tėvas.

- Visko gali atsitikti.

- O kaip tu?

Ji vos galėjo įžiūrėti, kaip jis pritariamai linkčiojo.

- Paimk pinigus ir vyk į Montgomerį - susitikime ten. Paskambink, kai nusigausi. O dabar kylam.

Eva pažvelgė į juodas, tarsi blogį pranašaujančias gegnes ir akimirką sudvejojo.

- Ar bijai? - paklausė Geidžas.

Labai. Bet jo žodžiai sušildė Evą. Nuo tos akimirkos, kai jie pirmą kartą susitiko ir dar būdami vaikai šnipinėdavo vienas kitą pro skylę gebenės gyvatvorėje, skiriančioje Čevalierių ir Keronų šeimų valdas, ji nuolat dvejojo. Visada priimdavo Geidžo avantiūras ir iššūkius apsimesdama, kad jai nėra motais, nors iš tikrųjų taip nebūdavo.

- Tai lygiai tas pats kaip lipti į seną magnoliją, atsimeni? - nors Geidžo veidą gaubė tamsa, ji pajuto neužtikrintumą jo balse, išduodantį tokią pat baimę. Evos burna išdžiūvo. Ji darkart palinksėjo galva, nužvelgdama juodas gegnes.

- Atsimenu.

Ji niekada nepamirš, kaip jie sėdėdavo ant šakų ir stebėdavo pasaulį apačioje, jausdami, kad vieną dieną galėtų išpildyti visus savo norus. Jos mamą tikriausiai ištiktų isterijos

priepuolis, jei ši sužinotų, kad jos brangi dukrytė sėdi aukštai medyje ir dar su *šlykščiuoju Keronu*. Tačiau su Geidžu viskas atrodė įmanoma, nepaisant visų nepalankių aplinkybių. Ten, aukštai, jų svajonių pasaulyje, kur tikras gyvenimas neegzistavo ir, rodės, kartu jie gali pasiekti dangų, vaikiškas susižavėjimas peraugo į viską įveikiančią meilę.

Geidžas įmetė dar kelis daiktus į savo krepšį. Jos daiktus grūdo pro išmuštą skylę sienoje, kol jų nebebuvo matyti.

- Dabar metas lipti tau, mažute, - sušnabždėjo. Žmonių balsai vis artėjo. Jie staiga nutilo.

- Išeikite, kad ir kur slėptumėtės.

Lyg žaistų kažkokį keistą žaidimą. Jie medžiojo, o Eva buvo jų šios dienos grobis. Ją supykino taip, kad vos nepaliko savo kuklių pietų likučių ant grindų, tačiau sugebėjo nuryti burnos turinį su seilėmis. Geidžas priartėjo prie jos vėl pabučiuodamas. Tik šį kartą tai nebuvo švelnus bučinys. Šįsyk jo lūpos buvo kietos ir bučinys skubotas, dėl ko Eva greitai pamiršo jo skonį. Ji taip nenorėjo paleisti Geidžo. Nei dabar, nei kada nors.

- Aš juos iš čia išvesiu, o tada bėk.

Jis paleido Evą, pasilenkė per juosmenį,

sudėjo rankas vieną į kitą ir ištiesė priešais save. Ji tvirtai įstatė pėdą į jo sudėtas rankas, taip, kaip darydavo vaikystėje kas kartą lipant į medį. Geidžas ją kilstelėjo ir Eva plikomis rankomis sugriebė šiurkščią medžio siją. Rakštys susmigo į jos švelnią odą. Eva įsitvėrė į medį tamsoje ir užsikabino už senų sijų stengdamasi būti kuo mažiau pastebima.

Ji mokėjo būti nepastebima.

Blanki gatvės šviesa prasiskverbė pro purviną, sulūžusį langą. Geidžas paskutinį kartą įdėmiai pažvelgė į ją. Žibintuvėlių šviesos vis artėjo ir artėjo. Jis pabučiavo savo pirštus ir ištiesė juos Evos link.

– Jau greitai.

Jis perkėlė savo krepšį ir tyliai sėlino, kol nebuvo matyti. Tuomet Geidžas perbraukė sportbačių padu grindis tam, kad jį išgirstų. Jis buvo tik masalas, visai kaip antis, bandanti nukreipti medžiotojų dėmesį nuo savo ančiukų. Eva giliai įkvėpė, kad nuramintų kurtinantį savo širdies plakimą. Ji turėjo pinigų kišenėje. Kai tik Geidžas ir jį persekiojantys vyrai dings, ji kažkaip nusiropš žemyn ir nuvyks į Montgomerį. Ir jie suras vienas kitą. Ir susituoks, kaip kad ketino. Viskas bus gerai.

Pasigirdo riksmi.

- Ten! Jis ten!

Batų trepsėjimas. Sąmyšis ir bruzdesys. Daugybė garsų vienu metu, kurių ji jau nebespėjo atsekti.

- Sučiupau jį!

- Paleiskite mane!

Tokio Geidžo balso ji anksčiau nebuvo girdėjusi. Jis visada stengėsi, kad Eva jaustųsi saugi. O dabar jo balsas buvo persigandęs. Eva taip pat jautėsi persigandusi. Ji iš visų jėgų sugriebė sija sau po kojomis ir ši įsirėžė į pirštus. Ji stipriai užsimerkė bandydama sutelkti dėmesį į lietaus lašų, krentančių ant stogo, barbenimą. Eva tikėjosi, kad Geidžas tik apsimeta, vaidina prieš jį pagavusius vyrus.

- Kur ji?

Eva sustingo ir nustojo kvėpuoti, nes atpažino šį balsą. Jos tėvas. Po keleto tylos akimirų sekė bumbtelėjimas ir kažkas pliumptelėjo ant žemės. Greitas, staigus pokštelėjimas, visai kaip šakų traškesys. Tuomet Geidžo blausus ir palaužtas balsas.

- Jos čia nebėra.

Ar jie bus jį sužeidę? Evos kvėpavimas pagaliau prasiveržė. Ji papurtė galvą, stengdamasi

išlikti rami. Jei dabar netektų sąmonės ir nukristų žemyn, viskas būtų baigta.

- Ji pabėgo?

- Jūs jos niekada nerosite. Aš tuo pasirūpinau.

Eva negirdėjo, ką atsakė tėvas. Girdėjosi tik vis garsėjantis vyrų murmėjimas. Dar daugiau žibintuvėlių šviesų aplink, jos apačioje, sklindančių į tamsiausius pastato kampus. Eva krūptelėjo, vienam vyrui spyrus į senas dėžes, pasipainiojusias po kojomis. Jis garsiai nusičiaudėjo ir Eva krūptelėjo vėl. Sukeltos dulkės ėmė kudenti nosį ir ji bandė sulaikyti kvėpavimą. Jie negali ieškoti viršuje. Tik ne viršuje. *Prašau.*

Lietus krisdamas ant stogo čerpių vis stiprėjo. Artėja dar viena liūtis. Eva įsitempė mėginama įsiklausyti ir vyrai apačioje padarė tą patį.

- Čia nieko nėra, borse! - sušuko vienas jos tėvo bendrininkų, paskutinį kartą apžiūrėdamas patalpą žibintuvėliu. Pagaliau jie visi lėtai išėjo.

Eva atrėmė galvą priešais save. Deginančios ašaros vos laikėsi jos akių kampučiuose stipriai spausdamos nosį. Ji negalėjo verkti, ne dabar. Geidžas tikėjosi, kad ji išliks stipri. Kai jie vėl bus kartu, tuomet bus laikas išsiverkti....

